

REAALI POISS

TALLINNA REALKOOLI AJALEHT | 09/2015 | SEPTEMBER | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

ARMAS REAALI
KOGUKOND!

Iga aastaga tundub, et suved lähevad vaid lühemaks ja kiiremaks. Tegin ju palju, jõudsin palju ja puhkasin ka parasjagu, kuid aega jäi ikka napiks. Abituurium tuli peale.

Ka seekord on kõik, kõik uus septembrikuus. See on põhimõte, mis kehtib nii klassinumbri, õppevahendite, koolipere kui ka Reaali Poisi tiimi kohta. Selle aasta esimesel koosolekul istusid vanade lehetegijatega koos nii uus küljendaja, keeletoimetaja ja peatoimetaja kui ka mitmed toredad kirjutajad. Meil on hea meel näha, et juurdekasvu leidub ka järgmistest lendudest. Tere tulemast!

Mida toob õppeaasta 2015/2016? Septembrikuuga on nüüd juba selja taga suurejooneline spordinädal ja teaduskonverents. Ka järjekordne lend on rebaste nädalaga uhkelt Reaalkooli vastu võetud. Nendest ja veel paljustki muust põnevast selle õppeaasta esimese leht räägibki.

Aasta jooksul toimuvad veel mitmed traditsioonilised üritused, nende vahele veidi jagub õppimist, õppimist ja ka lõbutsemist. Kõik neis on uus, kuid samas ikka vanamoodi - täpsemaid erinevusi näeme kevadel, kui saame lõppevale aastale tagasi vaadata.

Soovin teile kõigile edukat alanud kooliaastat. Edu õppetöös, rõõmu kooliüritustel ja tugevat tervist! Kergeid ja ka natuke keerukamaid kontrolltöid, meeldejäätavaid vaheaegu ning uusi sõpru! Ja ilusat 134. tegutsemis-aastat, Reaalkool!

KERTU

ARMAS REAALI
PERE!

Suur suvi on selja taga. Reaalkooli 134. kooliaasta on täis saanud ja 135. alanud - kellele Reaali pika tee alguse aasta, kellele teekonna viimane, lõputähtsuse aasta. Tänavu alustavad oma esimest kooliaastat 60 uut väikest reaalikat, lennunumbriga 142, ja viimast, 12. kooliaastat 108 abituriienti - 131. lend. Kokku oli meid 1. septembril kooli avaaktusel 963 ja sôsarkooli Tallinna Kesklinna Põhikooli 196 õpilast.

Jagan teiega ühte toredat luuletust ja ühte mõtet. Esmalt luuletus, millele autorit kahjuks ei olnud juurde märgitud.

*Septembrikuu on ilus kuu,
siis on naerul meie suu.
Kes läeb kooli, kes läeb aeda,
aeg on tarkust kaeda.*

Ja teiseks Indrek Peedu mõte tarkusest, protsessist ja arengust.

“Teadmisega on kummaline lugu. Teades õige natuke, võib see teadmine mõjuda nii tabava ja lõpetatuna. Justkui midagi oleks tõesti selgeks saanud. Kui aga sellest punktist edasi pürgida ning püüelda põhjalikuma, detailsema ja terviklikuma teadmise poole, näib teadmine ise aina väiksemana. Ometi pole kahtlust, et läbitud maa jooksul on teadmisi lisanud.”

Ma usun, et olete minuga nõus:

sellisel viisil toimetades ongi tekkinud soov ikka ja jälle midagi teada saada ning ehk ei tundugi õppimine nii raske pingutusena, mida kahjuks viimasel ajal Eesti koolile väga ette heidetakse. Lisan siia veel ühe võrdluse. Kuidas oleks võimalik saavutada spordis maailmarekordit, kui ei harjuta ja pinguta? Kuidas osata töömaailmas pingsalt tööd teha, tugevas konkurentsivastu pidada, kui seda mitte kunagi pole teinud? Seega ei saa kool olla ka ainult mängimise koht, vaid ka siin peab saama oskusi edaspidises elus toimetamiseks.

Tarkuse tee on see, mida peaks iga inimene käima. Asjadest tuleb aru saada. Targad inimesed halba ei tee ja mõistavad suuremat teravikut. Külvates head ja hoolivust, saate ju seda ka ise vastu. Tehke ikka häid tegusid!

Tahan teile kõigile meelde tuletada, et üks Reaalkooli tunnusmärke on tema must-kuldne müts, mis eristab meid teistest õpilastest ja mida iga Reaalkoolist lugupidav õpilane kannab, kui ilmastikuolud seda võimaldavad. Peame oma koolist lugu!

Alanud on Tallinna Reaalkooli 135. õppeaasta!

Head uut kooliaastat!

TALLINNA REAALKOOLI DIREKTOR
ENE SAAR

TAANLASTE TEINE TULEMINE

KATARIINA PÄTS 132B

Eestlastele on üldteada fakt, et 1319. aastal saabusid Põhja-Eesti aladele Taani vallutajad ja alistasid eestlased Lindanise lahingus. Ligi 700 aastat hiljem leidis aset taanlaste teine maabumine Tallinna alla, seekord juba tsiviliseeritult ja sõbralikult. Külla saabus delegatsioon Reaali sõpruskoolist Viborgist.

Külaliste programm oli tihe ja mitmekülgne, sest viie päevaga oli soov kõik olulisem Tallinnas ette näidata. Alustasime mõistagi koolimajaga ning juba esimesel õhtul saime *special Lady* Pireti abiga läbi tantsude ja lõbusate mängude hoo sisse. Kohtusid vanad tuttavad ja omaks said uued projektis osalejad. Reedet alustasime külaskäiguga Eesti Panka, pärast mida õpilased läksid uudistama spordipäeva ning õpetajad konverentsile. Pärastlõunal käisime bastionikäikudes ja esimese päeva ühistegevustele pani punkti korralik Megazone'i lahing.

Laupäeva veetsime igati kultuuriselt. Hommik algas ekskursiooniga KUMUusse. Hiljem valmistasime üheskoos kodunduse klassis Eestile iseloomulikke toite, sest ei ole ju

võimalik lahkuda nii, et pole maitsunud kama, kiluvõileiba või kartulisalati! Õhtul viis Henri Kopra 132. lennust kogu seltskonna lõbusale tuurile vanalinna.

Pühapäeval võtsime vaba päeva linnakärast ning põrutasime Lahemaale, et matkata veidi soos, käia Käsmus ja näha Palmse mõisa. (Muide, kas teadsite, et kama valmistamiseks läheb vaja nelja eesti naist ja üht Martin Saart? See on katsega tõestatud!)

Esmaspäev oli juba täis lahkumise hõngu. Esmalt allkirjastati koostööleping ning siis sai käidud Rocca al Mare vabaõhumuuseumis. Õhtul olime kutsutud Taani suursaadiku juurde õhtusöögile, kus saadik taaskord rõhutas väga tugevalt vajadust väikeste riikide ühise koostöö järele ja pani meile südamele, et meie põlvkond on see, kes peab peagi uutele probleemidele lahendused leidma.

Need viis päeva möödusid kiiresti ja märkamatult olime jälle taanlaste kallistamas. Kuigi see reis sai läbi, siis on paljud meist leidnud endale juba väga head sõbrad, ja need, kes veel pole, leiavad ka kindlasti.

Ja kui alguse juurde tagasi tulla, siis kõigile teadmiseks, et kahe kooli vahelises koostöölepingus on klausel, mis ütleb, et juhul kui Taani peaks Eesti vastu astuma, siis Viborg Katedralskole ei tunnusta riigi otsust, ja kui eestlased peaksid alustama mässu taanlaste vastu, jääb Reaalkool sellest kõrvale!

KAS ON MÕTET PINGUTADA?

MIKAEL RAIHHELGAUZ 132B

“Kas sa teadsid, et härra N on õpetanud Thomas Jeffersoni koolis? Kui sa ütled mõnele ameeriklasele, et su õpetaja on seal töötanud, jääb ta lahtise suuga vaatama. See on riigi parim õppeasutus!” Niimoodi kirjeldas minu Ühendriikides elav sõbranna ühe legendaarse Reaalkooli õpetaja saavutusi. “Kui ma oleks teadnud, et Eestis on võimalik nii head haridust saada, poleks ma Ameerikasse läinud,” võttis ta kokku ülalmainitud õpetaja eratundidest saadud kogemusi, mina aga sain järjekordse tõestuse sellele, et õpin ühes väga erilises koolis.

Tegelikult on Eesti koolihariduse tase tõesti uhkusttekitav. 7. koht OECD arvestuses on märkimisväärne saavutus. Samas, vaadates kasvõi oma andekaid klassi- ja lennukaaslasid, tohutult pühendunud õpetajaid, ma ei imesta. Inimesed, kes töötavad nii tublisti, teevadki suuri tegusid ja loovad parema tuleviku. Kuid kas nad saavad kätte seda, mida väärivad?

12. klass saab läbi. Kuhu edasi? Arvan, et valdav enamus Reaali Poisi lugejatest kavatseb jätkata oma haridusteed ülikoolis. Kooli kodulehe statistika järgi valib ligi 80% lõpetajatest Tartu Ülikooli või Tallinna Tehnikaülikooli, küll aga hämmastab fakt, et vaid 5% läheb välismaale õppima. Miks see imelik on? Vastus on lihtne: meie kõrgharidus jääb keskkharidusele kõvasti alla.

Ülikoolide maailmaedetabelit uurides tuleb tükk aega hiireratast kerida, et Tartu Ülikooli leida. Filosoofias ja meedias jääb see veel TOP 200 sisse, muudes ainetes

kahjuks mitte. Nüüd tekib küsimus: kas on mõtet läbida meeleuid sisestumiskatseid ning eliitkoolis pingutada, et hiljem jääda Eestisse õppima? Mis kasu on niivõrd tugevast gümnaasiumist, kui õpingud jätkuvad keskpärase ülikoolis? Võib-olla minu tasemel õpilase jaoks piisab sellest küll, kuid mõne vabariikliku olümpiaadi esikümne sooritaja jaoks on see puhas talendi raiskamine.

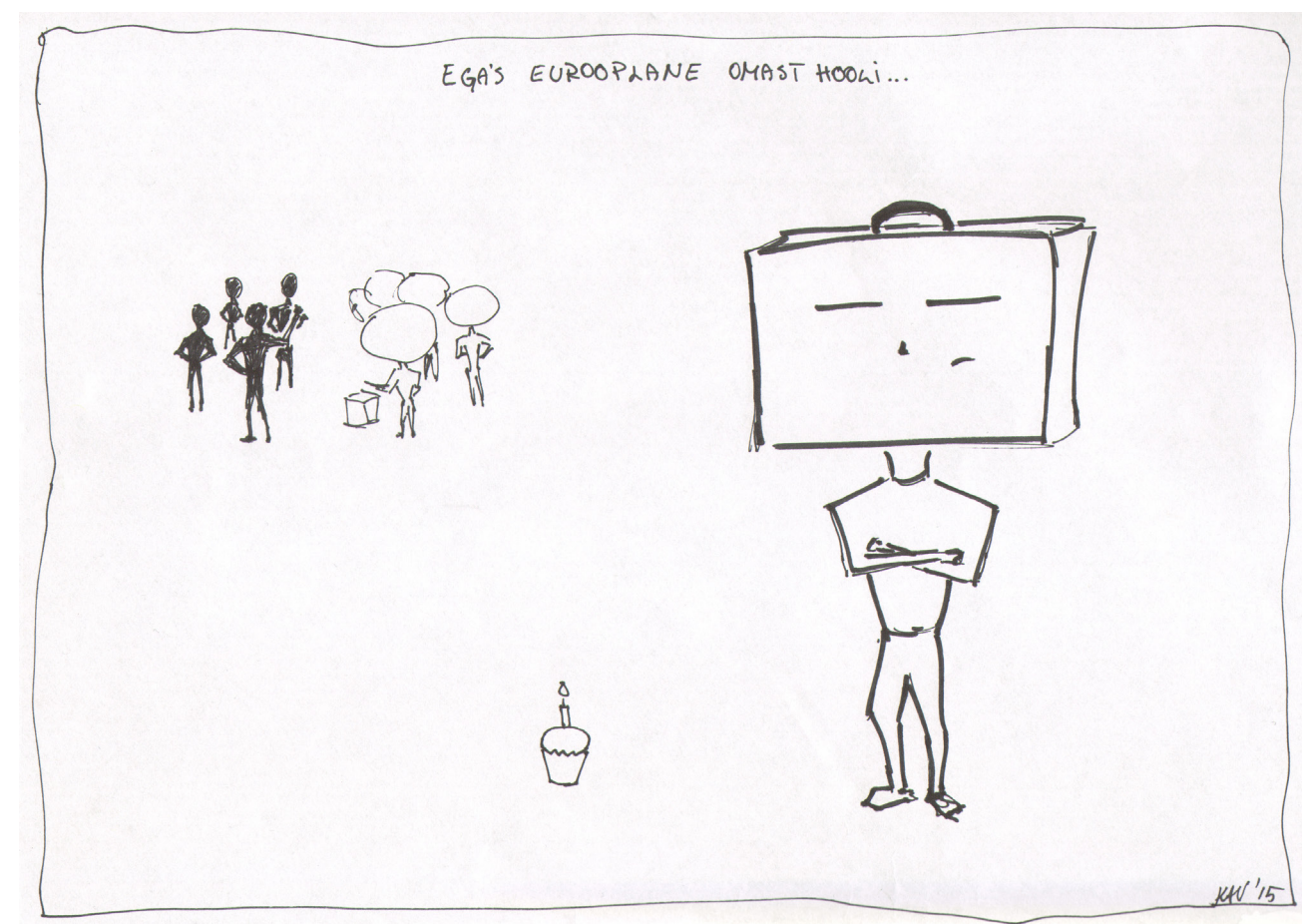
Kindlasti tuleb eelkõige parandada kodumaisete ülikoolide prestiiži (sellel teemal on Sirbis huvitavaid ideid jaganud näiteks Eestis töötav Taani teadlane Karsten Staehr), kuid see võtab palju aega, koole aga lõpetavad iga aasta tuhanded noored. Paljud neist võiksid jätkata Oxfordis, Harvardis, MIT-is või ETH Zürichis, kuid see osutub liiga kalliks... Briti ülikoolid mak- savad 9000 naela aastas, Ameerika

puhul on hinnad veelgi kõrgemad, Šveitsis ja Skandinaavias on lihtsalt kallis elada. 2000-eurose sissetulekuga pere ei saa oma lapsele sellist luksust lubada, võõrkeelse õppe ühendamine tööga on aga peaaegu võimatu.

Mida siis teha? Kõrgharidusreformi arutlusel pakuti välja, et riik võiks rahastada tublide eestlaste õpinguid maailma parimates ülikoolides tingimusel, et viimased naasevad kindlaks ajaks kodumaale töötama. Kas see pole hea idee? Paraku on võimatu vaadelda erinevaid lahendusi nii lühikeseks artiklis, kuid vähemalt võib teemale tähelepanu tõsta. Meie haridus on tähtis – mõelge selle peale.

Lisalugemist:

Karsten Staehr “Miks Eesti kõrgharidus ei jõua Põhjamaadele järele”. Sirp. 17.07.2015.

KADRIKATUUR. EGA'S EUROOPLANE OMAST HOOLI...
AUTOR: KADRI-ANN VALDUR 131B

MAAILMAREKORD!

RENE ALEKSANDER TRUUTS 134B

Teisipäev, kaheksas september. Õpilased tulevad kooli teadmisega, et just nüüd on nende kord osaleda milleski suures. Ärevil on kõik, nii väiksed kui suured, nii õpetajad kui kokatädid, sest nad teavad, et ilma nendeta ei oleks see võimalik – teatesõudmise 1000x100 meetrit maailmarekordi tegemisel on vaja kõiki võimalikke abikäsi.

Peale direktori avakõnet algas pikk päev nii pildistajate kui ka teiste abiliste jaoks, sest sõudjaid on palju. Abijõud said puhata vähe:

kõik sõudjad vajavad abistamist, pildid tegemist ja kosutavad spordi- joogid jagamist. Päeva edenedes ilmnes aga probleeme: koolipere oli ajakavast kohutavalt maas, paljud noored pidid lahkuma spordi- ja huviringidesse. Mida lähemale jõudis lõpp, seda suuremaks kasvas hirm, et kokku ei saagi tuhandet sõudjat, vaid hoopis vähem. Nagu kirjutas õpetaja Vellerind oma lühijutus: “Juba küpses väike lohutus- plaan, et kui päris tuhandet kokku ei saa, siis ka 950 on maailmare- kord ja ainulaadne sündmus. Aga

me kõik teame, et kui 1000 meest kokku tulevad ja koos ussisõnu lausuvad, on see hoopis vägevam, kui siis, kui seda teeksid 999 meest.”

Niisiis saadeti laiali abikutseid, kutsuti sõudma lapsevanemaid, ning pärast 9 tundi, 8 minutit ja 14,3 sekundit kestnud sõudefesti- vali saimegi koos kogu kooliperega sõutud 1000x100 meetrit! Üle 10 koolitunni kestnud üritus tõi kokku 1000 endist ja praegust reaalikat, kes panustasid sõudeergomeetril tõmmates kooli tugevasse spordi- ellu.

UUED NÄOD REAALKOOLIS

IRIS LUIK 134C, MARIA ALAS 134A, ANABEL LEEDU 134A

Kati Pajuman
koolipsühholoog

Tiina Talvi
bioloogiaõpetaja

Erik Mäe
kehalise kasvatuse
õpetaja

Paula Randver
inglise keele õpetaja

Marko Mett
kehalise kasvatuse
õpetaja

Piret Klooren
kehalise kasvatuse
õpetaja

Koolis tundidest tundidesse kõmpimise vahepeal on märgatud uusi inimesi ja meie tegime nendega lähemalt juttu.

Kuidas sattusite Reaalkooli õpetajaks?

Tiina Talvi: Käisin kevadel Reaalkoolis Teaduspäeval esinemas ning Andres Raa ja Jaana Roht tegid juhtkonnale ettepaneku mind kutsuda uueks bioloogiaõpetajaks.

Marko Mett: Leidsin kuulutuse ja kandideerin.

Piret Klooren: Ma olen Reaali vilistlane ja oli soov tulla siia kooli. Puhtjuhuslikult asjaolude kokkumattumisel nägin töökuulutust, tulin ja kandideerin.

Erik Mäe: Juhuse tahtel - olen Reaalkooli vilistlane, päris palju puutunud kokku Reaalkooliga ka pärast kooli lõpetamist ja nii saigi

asi tehtud.

Paula Randver: Kuigi olen Reaalkooliga olnud pikka aega seotud - õppisin siin 6 aastat, lõpetasin 122. lennus - sattusin siia tööle tänu õnnelikule juhusele. Eelmisel kevadel kandideerin tööle Kesklinna Põhikooli ja telefonivestlusest Jaana Rohtiga selgus, et ka Reaalkool otsib uusi õpetajaid - nii otsustasingi proovida. Tore on olla tagasi oma koolis, kuid seekord juba hoopis teises rollis.

Kui Te ei oleks õpetaja, siis kes Te oleksite?

Tiina Talvi: Oleksin bioloog - teeksin loodusteaduslikke uurinuid ja vaatleksin loodust.

Marko Mett: Võrkpallitreener, mida ma olen nagunii õhtuti.

Piret Klooren: Lillemüüja poes.

Erik Mäe: Taksojuht.

Paula Randver: Noorsootöötaja, koolitaja. Kuna olen ülikooliõpingute ajal töötanud suhteliselt erinevates ametites, tean, milline töö mind tõeliselt huvitab ja inspireerib.

Kõige toredamad mälestused ja elamused pärinevad tööst lastega/noortega. Olen varem töötanud koolis õpetajana, teinud tugiõpet lastekodus ja eelmisest kevadest osalen TLÜ Haridusinnovatsiooni keskuse gümnaasiumi valikkursuste projektis, mis loodetavasti sel sügisel täismahus käivitub.

Kuidagi on ikka olnud nii, et

isegi siis, kui põhikohaga töö pole seotud õpetamisega, leiab see maailm tee minuni. Või siis vastupidi.

Kui Te saaksite üheks päevaks olla keegi „Harry Potteri“ tegelastest, siis kes Te oleksite?

Tiina Talvi: Mul pole sealt ju palju valikuid, ju Minerva McGonagall.

Marko Mett: Ma ei ole filmi näinud, aga eks ma see Harry oleksin.

Piret Klooren: Harry Potter, või see karvik, kes neil seal metsas oli - Hagrid, jah.

Erik Mäe: Kõige kurjem, kes seal oli. Voldemort? Jaa, Voldemort.

Paula Randver: „Harry Potter“ ei kuulu just mu lemmikteoste hulka, mistõttu ei suhestu ma sealt ühegi tegelasega. Kui tuua paralleele kirjandusmaailmast, siis kindlasti sooviks olla oma lapsepõlve lemmiktegelase Pipi Pikksuka moodi - niivõrd vahva, julge ja hakkaja tüdruk.

Miks valisite kõikidest ainetest just selle, mida Te praegu õpetate?

Tiina Talvi: Loodus ja bioloogia on mu kutsumus. Ma armastan loodust. Naudin, kui mul on andekad ja tublid õpilased, kes samamoodi loodusest vaimustuvad. Olen õnnelik, kui minu õpilased leiavad samuti tiheda sideme loodusega ja oskavad seda väärtustada.

Marko Mett: Olen terve elu sporti teinud, käisin juba keskkoolis spordikallakuga koolis ning edasi liikusin kehakultuuri teaduskonda.

Piret Klooren: Sellepärast, et sport on äge ja tervislik. Kihvt, mulle meeldib!

Erik Mäe: See on ainuke aine, milles ma tunnen ennast kindlalt.

Paula Randver: Inglise keel on olnud koos eesti keele ja kirjandusega mu lemmikaineks juba põhikoolist saati. Nii otsustasingi ülikoolis õppida juurde ka inglise filoloogiat ja magistrantuuris läbi didaktika- ja metoodikaained. Usun, et suur roll nende ainete lemmikuks kujunemisel on olnud ka minu õpetajatel, kes on oma ainet niivõrd huvitavalt ja inspireerivalt edasi andnud.

Samad küsimused küsiti natuke muudetud kujul ka kooli psühholoogilt Kati Pajumanilt:

Kuidas Te sattusite Reaalkooli psühholoogiks?

Läbi CV keskuse. Tegelikult ma lõpetasin oma ülikooli õpingud ära ja leidsin, et peaks nüüd kärmelt hakkama töötama ja seda ma tegin. Kandideerin ja siin ma nüüd olen!

Kui Te ei oleks psühholoog, siis kes Te oleksite?

Ma arvan, et ma oleksin arst. Mul kunagi oli plaan minna arstiks õppima, aga siis ma hakkasin mõtlema, kas ma oleksin nõus terve oma elu ohverdama elukestvate õppele.

Psühholoogia on samuti elukestev õpe, aga arstiteaduskonnas tuleks terve eraelu ja pereelu jätta tahaplaanile. Ma arvan, et kui ma oleks mingites eluaspektides otsustanud teisiti, siis ma oleksin hetkel arst.

Kui Te saaksite üheks päevaks olla keegi „Harry Potteri“ tegelastest, siis kes Te oleksite?

Oi, ma vaatasin „Harry Potterit“ väga ammu, uuemaid osasid pole isegi näinud. Seal oli mingi metsakoll (Hagrid). Võib-olla tema, ta oli selline muhe ja seltsiv.

Miks valisite psühholoogia ja miks just kool?

Kui ma gümnaasiumit lõpetama hakkasin, mõtlesin eriala peale, mida valida ja kuhu ma oma isikuomaduste poolest sobiksin. Mõtlesin, et tahan õppida kohas, kus on palju sotsiaalseid inimesi ümberringi, mitte nagu IT ja programmeerimise ala, kus iga noormees ajab oma rida. Kohas, kus oleks hästi palju kommunikatsiooni ja kus tuleksid kokku inimesed, kes samamoodi armastavad inimesi. Siia maani olen väga õnnelik oma valiku üle.

Kool on enda proovile panek, see on raske valdkond. Ma ilmselt olen ise teadmishuviline ja siin langevad kokku nii paljud valdkonnad: arengupsühholoogia ja sotsiaalsühholoogia jne. Mis tahes psühholoogiaharu leiab siin rakendust või pinda. Ma arvan, et seetõttu sai kooli kasuks otsustatud, peamiselt ikka see väljakutse küsimus.

REAALIKAS VEE ALL

IRIS LUIK 134C & BIRK SEPP 134C

Anette Rimmelg on 9.c klasi neiu, kes iga päev peale tunde kohe trenni lippab ja vahest ka salamisi teisele poole Euroopat treeninglaagritesse kaob.

Mis spordiala harrastad ja kuidas selleni jõudsid?

Ma tegelen ujumisega. Viieaastaselt oli mul probleeme seljaga ning sellest jagu saamiseks panid vanemad mind ujumistrenni. Iga laupäev käisin sunniviisiliselt basseinis, kus mu ema ujus minu kõrval ja treener innustas mind vees edasi liikuma. Hiljem aga armusin aina rohkem sellesse spordialasse ning nüüd ongi ujumine lahutamatu osa minu elust ja käin iga päev trennis.

Milliseid vaimsed ja füüsilisi eelduseid tiptasemel ujumine eeldab?

Tiptasemel ujumine nõuab oskust keskenduda, samuti tuleks osata säilitada motivatsiooni, et trennis käia ning võistlustel endast 100% anda. Vees kiiremaks edasiliikumiseks aitab kindlasti kaasa pikkus, tugevus, aga samas ka kergus.

Mitu korda nädalas trenni teed ning kuidas motivatsiooni säilitad?

Basseinis käin 6 korda nädalas + 2 korda jõusaalis ja lisaks iga hommik või õhtu umbes pool tundi jõuharjutusi. Mulle tundub, et ainuüksi tegelemine spordialaga, mida armastan, motiveerib juba, muidugi on suureks lisamotivatsiooniks tulemused. Iga trenn, kui ma tunnen, et olen väsinud ja ei jaks enam ujuda, siis viskan selle mõtte peast ja tuletan endale meelde, et pean pingutama heade tulemuste nimel. Samuti on väga tore iga päev uju-

lasse minna, sest tean, et näen seal oma imelisi trennikaaslasi, kes teevad tuju alati heaks. Ja mainimata ei saa jätta, et trenni tegemine aitab suurepäraselt vormi hoida.

Räägi meile rohkem oma treeninglaagritest: kui tihti ja kus käid?

Treeninglaagri nädalad on kõige toredamad, aga samas ühed raske-
mad nädalad. Aastas käime 2-3 korda välismaal, enamasti Tenerifel, kuid paar korda oleme ka mujal Hispaanias käinud: end treenimas ja nii päikesest kui ka värsketest puuviljadest vitamiine saamas. Iga sügis- ja suvevaheajal on meil treeninglaagrid ka Eestimaal.

Tiptasemel treenimine, koollialajalised treeninglaagrid ja hästi õppimine ei tundu eriti kokku sobivat. Kuidas sa seda kõike suudad?

Tõesti, need ei sobi just kõige paremini kokku. Tihti peale juhtub, et peale trenni, kui olen koju jõudnud, ei jaksagi õppida, kuid õnneks jätkub mul motivatsiooni, sest haridus on mulle oluline. Et trennipäevadel vähem kodus teha oleks, õpin nädalavahetustel nii palju kui

võimalik ette ning enne trenni uju-
la riietusruumides saab samuti ülesandeid lahendatud. Kuid mõnikord on juhtunud küll, et ei ole jõudnud kõike ära teha.

Mis on ujumise plussid ja miinused?

Plusse on nii palju, et neid ma ei jõuaks kõiki nimetatagi. Ujumine on väga kasulik füüsilisele. Eri-
nevalt mõnest teisest spordialast treenib ujumine kõiki lihasgruppe ning hoiab keha tugevana ning tervemana. Ujudes ei teki põlvetraumasid ega muid vigastusi nagu näiteks kergejõustikus. See hoiab suurepäraselt vormis ja kui keegi minu arvamust küsiks, siis vastaksin, et kõige ilusamad sportlased on ujudad. Arvan, et kõige suurem õnnetus, mis võib minuga juhtuda, on see, et ei pane selili ujudes lipukesi tähele ning pöörutan peaga vastu seina.

Ma arvan, et nagu iga sportlase unistus on minulgi sooviks pääseda võistleva olümpiamängudele. Ma loodan kogu südamest, et mu armastus ujumise vastu ei kahane, vaid ainult tõuseb, ja ma treenin iga päev aina jõudsamalt, et saada kiiremaks ja tugevamaks.

ANETTE REMMELG UJUMAS

REBASTENÄDAL

OLIVER PORKMA 133A

133. lennu rebaseks olemise nädal pidi algama sellel aastal teisipäeval, kuid meie räpi-
grupi jumalad panid meid juba esmaspäeval kükke tegema, kui me harjutasime tantsu- ja lauluvõistluseks.

Esimesel päeval ehk siis teisipäeval, 15. septembril, toimusid aulas võistlused, mille me oma grupiga muidugi võitsime. Samuti harjutasime koos klassiga kehaliste ajal *flashmobi* tantsu, mis jättis väga võimsa mulje! Terve päev toimus ka õpetajate mõistatustele vastamine, mille jällegi räpparid võitsid. Pärast teist tundi oli aulas vande lugemine, kuid meie klass jäi sinna hiljaks ning me saime vannet lugeda eraldi võimlas. Kolmapäeval toimusid terve päev vahetundides laulu- ja tantsuvõistlused. Meie esitasime oma grupiga lugu „Botased kuluvad“, aga meie kahjuks esinemine ebaõnnestus. Pärast tunde oli teatevõistlus staadionil, kus olid erinevad jooksu- ja oskumängud, mis

AUTOR: LAURA TOOMLAIK 131C

olid päris lõbusad ja võistluslikud.

Meie jumalad tulid terve nädala jooksul peaaegu igal vahetunnil meie juurde või kutsusid kogunemisele ja vilistasid, mis andis märku, et nüüd on meil aeg kosmonaute või häälega kükke teha. See lihtne ülesanne kujunes aga tihti üsna kurnavaks. Ma jõudsin ka ühe väikse vahetunniga Solarises käia, et hambapastat ja sinepit osta, kuna

mu hunt tahtis. Samuti pidin talle igal hommikul ka kohvi viima.

Neljapäeval varahommikul, juba kell 7.15 oli koolis loeng, mille läbiviija oli Ran-Re Reimann ja mis kandis pealkirja „Loeng elust ja armastusest ehk miks Kleopatra leiutas ...“. Päeva jooksul oli palju harjutamist reedeseks esinemiseks. Pidime ka oma rühmaga hambaid pesema ja kohe pärast seda apelsinimahla jooma, mis ei tundunudki nii halb, kui ma kartsin. Vahepeal oli ka jooga, mida korraldas Keit Järve, ja siis kõik lihtsalt lamasid igal pool üle teise korruse. Reede hommikuks olin jäänud palavikku, kuid läksin siiski kella neljaks *flashmobile* Tammsaare parki – selleks ajaks oli mul ka olemine veidi parem. Pärast tantsu oli ülihepa tunne ning kõik, nii rebased kui ka jumalad olid ürituse õnnestumise üle väga õnnelikud. Samal õhtul kell 19 algas rebaste ristimine. See oli väga lõbus ja kella kümneks olimegi kõik täieõiguslikud Reaalkooli gümnaasistid!

AUTOR: LAURA TOOMLAIK 131C

KUIDAS KAKS NÄDALAT LONDONIS MINU MAAILMA MUUTSID

GREETEL JOANNA VÖRK 131C

Kui ma veebruarivaheaja lõpul siniste puhvis silmaalustega oma uurimistöö kokkuvõtet kirjutasin, ei osanud ma ealeski loota, et minuga viie kuu pärast midagi nii maailmamuutvat juhtub. Olin saanud oma juhendajalt Andres Raalt soovitusel esitada oma töö Õpilaste Teadustööde riiklikule konkursile ning üsna viimasel hetkel otsustasin seda ka teha. Mul läks ootamatult hästi, lausa väga hästi. Minu töö hinnati Eesti Teadusagentuuri eripreemia vääriliseks ja kui sageli on eripreemiad justkui lohutusauhinnad, siis see oli tõeline *jackpot*. Mulle kingiti võimalus reisida Londonisse ning osaleda kahe nädalasel üritusel London International Youth Science Forum (LIYSF).

LIYSF on üritus, kuhu igal aastal koguneb sadu õpilasi mitmetest kümnetest riikidest, et jagada oma kirge mitte ainult teaduse, vaid üldse enese mõttemaailma avardamise vastu, harida end üliprofes-

sionaalsete lektorite loengutes ja Suurbritannia tiptaseme teadusasutustes. Sel aastal tuli Imperial College'isse teadusfoorumile kokku 470 õpilast 65 erinevast riigist, nende seas üks Eesti tüdruk.

Kartsin väga, et olen selle ürituse jaoks liiga loominguline, jutukas ja humanitaarainete huviline ning tunnen end enamiku ajast üksikuna, kuid eneselegi märkamata olin esimese päeva õhtul leidnud omale lemmiksemu ja teise päeva õhtuks sattunud siiani tihedat sidet hoidvasse sõprade gruppi. Meie pundis ei kordunud ükski rahvus, koos olid India, Inglismaa, Ukraina, Kanada, Türgi, Poola, Hispaania, Prantsusmaa ja Eesti ning ma poleks ealeski arvanud, et võin nii erinevate inimestega nii kiiresti nii headeks sõpradeks saada. Kõik noored seal olid usumatult avatud ja sõbralikud, huvitatud üksteiste lugudest ning mõtetest ja suhtusid üksteisse eelarvamuste ja hinnanguteta. Seal avastasin, et mõnes olu-

korras oli mul palju rohkem ühist india poisiga kui läti tüdrukuga ning et ükskõik, et olime kõik erinevatest maailma otstest, sidus meid kõiki siht ja eesmärk oma tuleviku suhtes ning janu uute teadmiste ja elamuste järgi. Kuigi pidin ka paljudele neile tarkadele lastele selgitama, kus täpselt Eesti asub, oli avatseremoonial sinimustvalget lippu ja kaasavõetud rahvariideid kanda uhke tunne. Suutsin nii mitmedki oma rahvusvahelised sõbrad nakatada kerge estofiiliaga - pea kõikjal leiduv wifi, tasuta ühistransport ning Kalevi kommid võitsid nende südamed.

Sealne programm oli tihe. Kahe nädala jooksul osalesin kokku 15 loengus, mida esitasid tippteadlased Suurbritannia parimatest ülikoolidest ning mille teemad varieerusid viimastest kosmosesaavutustest seebimullide füüsika ja boori hüdrüidide suure potentsiaalini tuleviku keemias. Lisaks üldloengutele sai iga osaleja kujundada oma programmi

ka veidi oma huvide järgi. Saime valida mõned spetsialistide loengud, mis toimusid väiksemates gruppides - minu väljavalituteks osutusid näiteks loengud viisuaalsest ajast, geneetika seostest rasvumisega ning Mali elevandi-projektist. Kui loengud toimusid meie põhilises asukohas Imperial College'is, siis väljasõidud viisid mind London Metropolitan University spordimeditiini osakonda, Rolls Royce'i tehasesse Derbys, Oxfordi ülikooli biomeditsiini uurimiskeskusesse ja hiljem Oxfordi linna. Lõbureiside raames käisin ära ka Stonehenge'is ning lähematest vaatamisväärsustest Natural History Museumis, Buckinghami palees ja London Eye vaaterattal, teatriõhtul läksin uute sõpradega ühte Londoni West Endi teatrisse vaatama muusikali „Billy Elliot“.

See polnud kaugeltki veel kõik. Suur ja tore lisa oli ka nüüsimetatud sotsiaalne programm, mis kogu ürituse kavast läbi jooksis. Selle raames peeti tervitust ja lahkumisdisko, talendiõhtu, olümpiamängud, erinevate rahvuste õhtu, teadusdebatt, teadusfoorum ning õpilaste teadusprojektide esitamise õhtu. Sel õhtul olid posterettekandega oma uurimistööd esitamas ligikaudu 130 rahvusvahelist õpilast ning neid kuulas ja hindas kohtunikud. Kõigi tööde seast valiti järgmiseks hommikuks välja 10 huvitavamat ja oli ääretult üllatav lugeda ka oma hüpermobiilsete liigete teemalise töö pealkirja selles nimekirjas. Meie kümne ülesandeks oli nüüd esitleda oma uurimust täpselt 3 minuti (!!!)

ENDEL ENNE LÕPUSEREMOONIAL

jooksul ligi 500-pealisele publikule, loomulikult inglise keeles. See oli minu jaoks üks kõige närvesöövamaid, kuid ka kõige meeldejäävamaid õhtuid kogu foorumil.

Nimetan kahtlusteta LIYSFi kogemust üheks oma elu parimaks kaheks nädalaks. Ma pole kunagi nii kiiresti leidnud endale nii häid sõpru ja avardanud nii palju oma maailma. 470 rahvusvahelisest õpilasest sai ürituse lõppedes ühteheidv perekond. Sellest ajast on mul veel nii palju kihvte mälestusi, et võiksin tundide viisi pajatada näiteks sellest, kuidas ma sattusin Eesti saatkonna tagaruumidesse, kuidas ma endale kangurukostüümi sain, kuidas ma mehhiko ja india poisiga võrtsikat õhtusööki sõin, kuidas ma oma tantsu esitades peaaegu lavalt alla kukkusin, kuidas me Hyde Parkis tervisejookse tegime, kuidas matkasime kell 3 öösel 4 kilomeetrit läbi Londoni, kuidas tellisime hiina restoranis pea 40 euro eest 9 pelmeeni ja veidi riisi, kuidas tulla toime meela küprose noormehe tähelepanuga, miks ma austraalia poisiga võidu jalga kõrva taha venitasin ja millised sõnad mu prantsuse

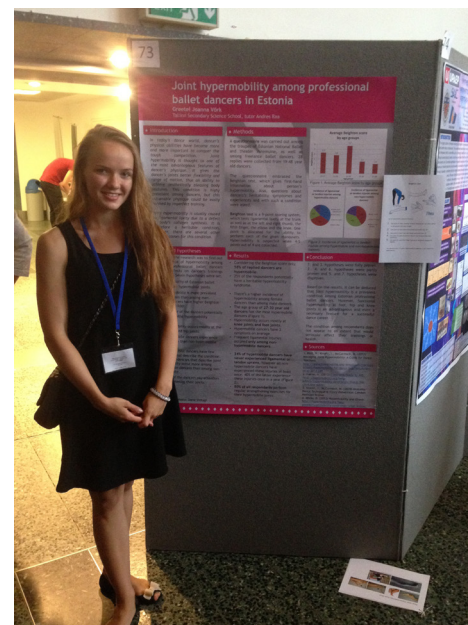
AVATSEREMOONIAL

sõbra eestikeelses sõnavarras jõudsid.

Julgustan kogu südamest kõiki reaalkaaslast, kellel võimalus on, sellest projektist osa võtma. Tule küsi lisa minu käest või uuri ürituse kodulehekülge www.liysf.org.uk (ei, mul ei palutud reklaami teha, lihtsalt tõesti fännan seda üritust). Lõpetan siinkohal moraalliga noorematele kaaskoolilastele: tee oma asja (uurimistööd) südamega ja head asjad juhtuvad!

MINU UUED SÕBRAD

TEDUSPROJEKTIDE ÕHTUL

MIS SAAB, KUI KÕIGEL POLE ENAM VÄÄRTUST?

KERTU SÜLD 131C

„Isegi kui ma kõik kaotan...“ kirjutas Arvo Pärt ühte oma vihikutest. Millest ta räägib? Kas see tähendab, et sellel „kõigel“ pole tema jaoks enam mingit väärtust? Kas see tähendab, et leidub midagi hoopis muud, mingi aare, mille eest võib selle „kõige“ ära anda? Mis aare see niisugune on?

Augusti lõpus esilinastus Arvo Pärdi keskuse filmipäevade raames režissöör Dorian Supini dokumentaalfilm „Isegi kui ma kõik kaotan“. Poolteise tunni sisse on mahutatud hindamatu väärtusega kaadreid nii helilooja eramaterjalidest kui ka spetsiaalselt filmitud töövihikute lahti tõlgendamisi. Seda kõike saadavad lummasid helipildid Eesti ja maailma tippmuusikutelt.

Tänavu 80. juubelit tähistanud Arvo Pärt on aastaid pidanud pävikuid või töövihikuid, nagu maestro neid ise nimetab. Nendesse vihikutesse on helilooja muusikaliste materjalide kõrval töötades üles kirjutanud ka oma mõtisklusi ja avastusi, rõõme ja muresid – kõike seda, mida võib nimetada kunstniku siseeluks. Koos muusikateadlase Immo Mikhelsoniga tõlgitseb helilooja oma märkmeid lahti. Üksikutest joonistustest ja märkmetest põimuvad kokku monoloogid ja dialoogid, iga sõna kannab endas rohkem, kui esmapilgul paistab.

Linateoses on hulgaliselt kasutatud erinevaid niinimetada koduvideoid, mida Arvo Pärdi abikaasa

ja poeg on aastate jooksul filminud. Kodused kaadrid sünnipäevalauast, klaveri taga töötavast maestrost või heliloojast lastelastega mängimas mõjuvad inimlikult lähendavalt ja lummavalt. Samuti oli vestluste vahele põimitud erinevaid ülevõtteid näiteks Filharmoonia kammerkoorilt ja Vox Clamantiselt, ka mitmeid varasemaid helisalvestisi. Lummasid ka huvitavalt videote vahele seatud vaated talvisele teerajale Laulasmaal – lume sulamine ja päikesering kajastaksid justkui inimelu lihtsust, edasiminekut ja püüdlusi.

Olles enne kinoskäiku vaadanud kahel õhtul järjest salvestust kevadel etendunud „Aadama passioonist“ ja sellega kaasnenud dokumentaalfilmist, ei pettunud mu ootused sugugi. Mäletan siiani saali haaranud lummust, kui tiitrid olid lõppenud ja kõik vaikides kinost välja jalutasid. Ostukeskuse müra mõjus hinge rebestavalt, mitte ükski rakk minust ei tahtnud minna edasi igapäevaste toimetuste juurde.

Võtke endale, kallid koolikaaslased,

vahel mõni hetk. Pange kodused ülesanded kõrvale ja kuulake ära mõni Arvo Pärdi plaadistustest või vaadake mõnda portreefilmi temast – avardate enda hingelist poolt. Selleks, et olla maailma enim-mängitav helilooja, ei pea kirjutama ülikeerulisi romantilisi sümfooniaid, selleks piisab vahel hoopis mõnest hoolikalt kalkuleeritud noodist klaveril.

FOTO: ARVO PÄRDI KESKUS

TAGASIVAADE

Esimene Reaali Poiss ilmus 1997. aastal. Siin on mõned väljavõtted varasematest septembrikuu ajalehtedest.

Ainekaardid internetti

Tänavu sai küll Reaalkooli materiaalne pool endale uue kuue, kuid virtuaalse poole, osas pole olukord veel paranenud. Plaanid on aga suured.

Tuleval õppeaastal soovitakse Reaalkoolis järgida Kuressaare Gümnaasiumi eeskuju ja panna internetti õpilaste vaatamiseks kõikide aine ainekaardid: õpetajate hindamispõhimõtted, tundide teemad ja kontrolltööde ajad, mis muudaks lihtsamaks tunnist puudunud õpilaste järelõppimise.

Täies mahus peaks süsteem rakenduma järgmisel aastal, kuid võimalik on, et mõnede õppeainete ainekavasid saab näha juba sel talvel.

JÜRGEN EINPAUL

EKOOLI EELKÄIJA EHK UUDIS 2000. AASTA SEPTEMBRIST

Probleem algklasside toitlustamisega

“Väikeses” majas on suurimaks probleemiks õpilaste toitlustamine. Peale põhihoone remonti minekut ei ole enam võimalik oma kooli sööklad kasutada. Praegu toimuvad läbirääkimised Tallinna Inglise Kolledziga, et võimaldada “väikestele” naabermaja söökla kasutamist. TIK on esitanud Reaalkoolile mitmeid

nõudeid, näiteks tuleks muretseda toidu valmistamiseks ja serveerimiseks oma nõud, mis nõuaks koolilt lisa väljaminekuid. Loomulikult oodatakse seal õpilastelt ka vahetusjalatsite kandmist. Seniks tuleb lastel toidumoon kodust kaasa võtta.

Reaali Poiss

1999. AASTA SEPTEMBER EHK KUI KOOLIMAJA REMONDIS OLI

Naerunägu füüsikas

1) Joonistage vooluring klemmide ja pooliga

2) Lisage vastavad füüsikalisi suuruseid tähistavad tähed

3) Märkige, et tegemist on vahelduvvooluga

4) Näidates nüüd voolu liikumise suuna, on tore naerunägu olemas.

Taavi Vaikjärv

NAERUNÄGU FÜÜSIKAS EHK RP TAGAKÜLG 2003. AASTA SEPTEMBRIS

KOOLI ALGUS VEIDI KERGEMALT

MAIAN LOMP 134B

Uus kooliaasta on alanud mõne jaoks kergemalt, mõne jaoks võibolla mitte nii edukalt. Mina tean enda kogemusest, et koolirütm saamine on iga aasta veidi raske. Muidugi aastatega tekivad mingid nipid ja teadmised, mis aitavad sellele kaasa. Nõnda mõtlesin, et aitan neid, kelle jaoks see kooliaasta algus võibolla väga kerge ei ole.

1. Hommikuti joon ma klaasi vett, mis aitab kehal ärgata. Seejärel istun akna juurde ja vaatan mõne minuti välja - see aitab rahulik olla ja natuke oma asjadest mõelda enne, kui pean tunnis mõtlema ainult õpetöö peale.

2. Üritan juba hommikul leida päeva röömustada. Väikesed asjad - päikesepaiste, ilus sõnum, hea homikusoök - see võib olla mis iganes.

3. Koolis on minu jaoks hädasti oluline püstitada eesmärged, et oleks mille suunas pingutada. Samuti motiveerin ma ennast: premeerin hea tulemuse eest või lihtsalt mõtlen iga asja positiivsete külgede peale. Kõik ju teavad, et vahel jääb pisut puudu motivatsioonist ning tihti peale just kõige pingelisemal ajal.

4. Õhtuti peale kooli käin trennis. Peale kooli on hea pingeid välja joosta ja samal ajal mõelda millegi meeldiva peale. Sport teeb tuju heaks ja aitab välismaailmast välja lülituda. Tervislik eluviis on kindlasti meetod, mis teeb kooliaega pingevabamaks ja aitab maandada stressi.

5. Kui ma koduseid töid tegema hakkan, siis minu jaoks on oluline, et õppimiskoht oleks kor-

ras ja puhas häirivatest faktoritest. Näiteks on mu telefon hääletu.

6. Et õhtul oma pead mõtetest tühjemaks saada, loen ma raamatut, ajakirja või artikleid. Midagi lihtsat, et vaim rahuneks maha ja tuleks uni.

7. Magama üritan ma minna võimalikult vara, et tunda ennast hommikul värselt ja puhanult.

Ma loodan, et see aitab kaasõpilasi, kellel võibolla sellest koolialguse motivatsioonist vajaka jääb. Põhiline on väikestest asjadest rõõmu tundmine ja õnnelik olemine, leida enda jaoks asi/tegevus, mis teeb tuju heaks ja rahustab. Igal inimesel enda eelistus ning need on minu omad.

MA UNISTAN KOOLIPÄEVAST

EMMA KOPPEL 134C

Õppeaasta algas väikeses majas nagu ikka sigina ja saginaga. Palusime kooliasta alguse puhul väikestel õppuritel 3A klassist jagada meiega oma hirme ja ootusi ning unistusi ees ootaval õppeaastal.

Mida ootad see kooliaasta kõige enam?

„Kõik tööd õiged oleksid!“ - Grete
„Et saada selgeks inglise keel!“ - Triin
„Tahan, et ülesanded oleksid lihtsamad, saaksin hea hinde ja isa ostab mulle drooni!“ - Georg Ka.

Mida kardad see kooliaasta kõige enam?

„Et kool läheb põlema!“ - Jakob
„Et kõik kontrolltööd lähevad tuksi!“ - Georg K.
„Et luuletused ja näidendid jäävad pähe õppimata!“ - Triin

Miks on sinu arust esimene koolipäev tähtis?

„Siis peab direktor kõne ja see on uhke koolialgus!“ - Liis
„Siis ma saan uusi koolitarbeid osta!“ - Herman
„Siis saab välja sööma minna!“ - Karl
„Sest siis räägib direktor Gunnar Polmast ja Gunnar Polma on tähtis!“ - Nimeta

Minu unistuste koolipäev
Ma tulen hommikul kooli limusiiniga. Lähen kooli ja võtan koolist ampsu, kool on õunast tehtud ja seda võib süüa, sest see tekib tagasi. Ma lähen, siis klassi. Meil on terve päev kehaline kasvatus ja kunst. Söökla on tehtud pirnist. Seda võib ka süüa. Pärast söögivahetundi on pikk vahetund seal me mängime.

Pärast vahetundi lähme seenele. - Katarina

Mulle meeldiks kui koolis oleks 1 tund ja veel ei peaks õppima ainult joonistama. Mulle meeldiks veel kui kooli ei pea kotti kaasa võtma ja õppilased õppetaks õppetajajd ja õppilased tuleks kooli kooli era püsiga. - Hendrik

Minu unistuste koolipäev oleks

selline päev, kus me läheks jurmlasse, aguaparki ujulasse, sest seal on väga huvitav. Sinna tahaks ma minna 5000 km/h kihutava raketiga, sest bussisõit oleks igav. - Rain

Minu unistuste koolipäeval oleks õpetajad haiged kõik, siis saaks koolis teha mida tahad. Pärast kooli on korvpall, seal on võitlus. See kes võidab saab uue spordikoti ja mina võidan. See oleks äge. - Emil

ESIMISE KOOLIPÄEVA MULJED
TUNDMATU AUTOR

ESIMISE KOOLIPÄEVA MULJED
AUTOR FRANK

PALJU ÕNNE!

Kristel Kõrvits	04.10	Janar Soidla	22.10
Villu Raja	06.10	Kailit Taliaru	25.10
Lilian Kravtšenko	10.10	Tiia Luuk	25.10
Geili Rehtla	16.10	Anna Daniel	27.10
Kristel Haugas	17.10	Piret Otsa	31.10
Nora Mals	17.10		

ÜTLUSED

Piret Järvela: "Ära kasuta kirjel-
damisel sõna "ei". Sa ju ei kirjelda
mind nii, et ma ei ole pikk ja blond."

Nina Karamkova: "Rene, mis teil
seal jalgevahel on?"

Tommi: "Õpetaja, te peaksite ju
teadma, mis meestel enamasti seal
jalgevahel on..."

Eve Karp: "Allegro kõlab niimoo-
di..." (Vahetult peale lauset heliseb
õpilasel telefon)

Kristi Koit purjetamisega tege-
levale õpilasele: "Kuule, purjetaja
tagapingist! Kui sa ei taha, et jääaeg
algaks, siis pane oma suu kinni."

Mart Kuurme 12.A klassi poistele:
"Palun ärge minge õue pissile äikse-
ga, pärast saate särtsu ja kaotate veel
oma mehelikkuse."

Mart Kuurme: "Vägistamine ei ole
tore asi. Ma ei ole seda küll kunagi
teinud, aga ma usun, et see ei ole
tore."

Tiia Luuk: (Räägib klassireisist
Venemaale) "Võibolla saab siis selle
lennu ka ida poole ära viia." (Saab
aru) "Teid tuuakse ikka tagasi ka."

Toomas Reimann: "Lõi tummaks
või oletegi sellised?"

Toomas Reimann: "Matemaatika
õpik sobib oma kõvade kaante poo-
lest, sisu poolest aga mitte."

Toomas Reimann: (Õuest kostub
auto järsku pidurdamist) "Põnts!.....
Ei käinudki."

Heli Roos: "Tore on õpetada ühek-
sandat klassi. Ilus kohe vaadata

kuidas pubekatest on inimesed sir-
gunud, aga tundub, et teil on selleni
küll veel pikk samm astuda."

Martin Saar: (Küsib klassilt, mida
kodutööks jätta) "Puhata? Ei, teil
tuleb sama hull nädalavahetus kui
minul!"

Martin Saar: "Vabadus on ohtlik asi,
teile ei tohi seda liiga palju anda."

3. klassi sügislaadal

Abiturient: "Kui ostan kaks kirjut
koera, kas siis saab allahindluse ka?"

3. klassi õpilane: "Ei saa, aga võid
saada kaks ühe hinna eest."

**Reaali Poiss ootab ka see aasta teie
saadetud ütlusi!** Selleks tooge need
kas 4. korrusele postkasti või saatke
meilile rp@real.edu.ee!

PEATOIMETUS
KÜLJENDUS
TOIMETUS

KEELETÖIMETAJA
KUJUNDUS
TOIM. NÕUANDJA
AITÄH

KAANEFOTO
LEHE NR

Kertu Süld 131C, Johanna Viik 131C
Joosep Viik 132B

Estelle Saavaste 131C, Kertu Johanna Jõeste 132B, Birk Sepp 134C, Kadri-Ann
Valdur 131C, Rene Aleksander Truuts 134B, Maian Lomp 134B

Birk Sepp 130C, Kertu Süld 131C

Rait Kohava 130C

Piret Järvela

Ene Saar, Kati Pajuman, Tiina Talvi, Erik Mäe, Paula Randver, Marko Mett,
Piret Klooren, Madis Somelar, Martin Saar, Katariina Päts 132B, Mikael
Raihhelgauz 132B, Iris Luik 134C, Maria Alas 134A, Anabel Leedu 134A,
Oliver Porkma 133A, Greetel Joanna Vörk 131C, Emma Koppel 134C

Laura Toomlaid 131C
129